

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoP/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318204083
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2318204083.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Katarína Slováčeková a Mgr. Andrea Hadnagyová, v právnej veci starostlivosti o maloleté deti A.: B., nar. XX.X.XXXX a C., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, deti rodičov - matky: D. A., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom E. F. XXX, G. A., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Eva Koleničová, s.r.o., so sídlom Dolné Dubové 249, Dolné Dubové, a otca: H. B. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom G. A. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom Štúrova 42, Šaľa, o návrhu matky na úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu, o výživnom na maloleté deti na čas do rozvodu, odvolaní otca a matky maloletých proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 12P/76/2018-1439 zo dňa 24. januára 2023 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta č.k. 12P/76/2018-1446 zo dňa 06.02.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v časti určenia vyživovacej povinnosti (výrok I.) **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v časti zročného výživného (výrok II.) **m e n í t a k**, že dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.053,80 Eur a na maloletého C. vo výške 4.275,60 Eur súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 120,- Eur mesačne a na maloletého C. po 120,- Eur mesačne až do zaplatenia spolu s bežným výživným k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok.

III. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého B. počnúc od 04.05.2018 sumou 170,- Eur mesačne, od 01.09.2021 sumou 200,- Eur mesačne a od 1.9.2022 sumou 230,- Eur mesačne, na výživu maloletého C. je povinný prispievať počnúc od 04.05.2018 sumou 150,- Eur mesačne od 01.09.2021 sumou 180,- Eur mesačne a od 01.09.2022 sumou 210,- Eur mesačne, kde výživné je splatné u oboch detí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí, výrokom II. určil, že dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.553,80 Eur a na maloletého C. vo výške 5.015,60 Eur súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplatenia spolu s bežným výživným po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok. Výrokom IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Opravným uznesením súd opravil chybu v počítaní v rozsudku vydanom Okresným súdom Galanta, č.k. 12P/76/2018 - 1439 zo dňa 24.01.2023, konkrétne v II. výrokovej vete a to tak, že:

- sa vypúšťa: „Dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.553,80 Eur a na maloletého C. vo výške 5.015,60 Eur súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplataenia spolu s bežným výživným po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok“,

- a vkladá sa: „Dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.553,80 Eur a na maloletého C. vo výške 4.775,60 Eur súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplataenia spolu s bežným výživným po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok“.

2. Súd opravil chybu v počítaní v rozsudku vydanom Okresným súdom Galanta, č.k. 12P/76/2018 - 1439 zo dňa 24.01.2023, konkrétne v bode 36. odôvodnenia a to tak, že:

- sa vypúšťa: „... na maloletého C. dlh vo výške 5.015,60 Eur, (aliquótna časť výživného za mesiac 5/2018 predstavuje 150,- Eur : 31 dní v mesiaci = 4,84 Eur/deň x 28 dní = 135,60 Eur + 150,- Eur/mesačne x 39 mesiacov (6/2018 až 8/2021) = 5.850,- Eur + 180,- Eur/mesačne x 12 mesiacov (9/2021 až 8/2022) = 2.400,- Eur + 210,- Eur/mesačne x 5 mesiacov (9/2022 až 1/2023) = 1.050,- Eur, spolu 9.435,60 Eur mínus otcom zaplataené výživné vo výške 4.420,- Eur (60,- Eur/mesačne x 37 mesiacov [1/2019 až 1/2022] = 2.220,- Eur + 40,- Eur dlžné výživné za 1/2022; 140,- Eur/mesačne x 12 mesiacov [2/2022 až 1/2023] = 1.680,- Eur + 480,- Eur dlžné výživné za 2/2022 až 1/2023, súd mu v súlade s ustanovením § 232 ods. 4 CSP vzhľadom na výšku dlhu povolil tento dlh zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplataenia, spolu s bežným výživným po právoplatnosti rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhod splátok“,

- a vkladá sa „... na maloletého C. dlh vo výške 4.775,60 Eur, (aliquótna časť výživného za mesiac 5/2018 predstavuje 150,- Eur : 31 dní v mesiaci = 4,84 Eur/deň x 28 dní = 135,60 Eur + 150,- Eur/mesačne x 39 mesiacov (6/2018 až 8/2021) = 5.850,- Eur + 180,- Eur/mesačne x 12 mesiacov (9/2021 až 8/2022) = 2.160,- Eur + 210,- Eur/mesačne x 5 mesiacov (9/2022 až 1/2023) = 1.050,- Eur, spolu 9.195,60 Eur mínus otcom zaplataené výživné vo výške 4.420,- Eur (60,- Eur/mesačne x 37 mesiacov [1/2019 až 1/2022] = 2.220,- Eur + 40,- Eur dlžné výživné za 1/2022; 140,- Eur/mesačne x 12 mesiacov [2/2022 až 1/2023] = 1.680,- Eur + 480,- Eur dlžné výživné za 2/2022 až 1/2023, súd mu v súlade s ustanovením § 232 ods. 4 CSP vzhľadom na výšku dlhu povolil tento dlh zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplataenia, spolu s bežným výživným po právoplatnosti rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhod splátok“.

3. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 28 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákona o rodine“), § 2, § 52 a § 57 Civilného mimosporového poriadku (ďalej iba „CMP“) a § 232 ods. 3 a § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“). Vecne dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že maloleté deti pochádzajú z manželského vzťahu rodičov, ktorí od apríla 2018 nežijú v spoločnej domácnosti, odkedy sa maloleté deti nachádzajú v osobnej starostlivosti matky, ktorá im zabezpečuje riadnu starostlivosť, sú vo všeobecnosti zdravé, výdavky na ich život sú bežné, veku primerané. Otcovi maloletých detí od začiatku konania pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť vo vzťahu k maloletému synovi B.. Matka v čase začatia konania bola na materskej dovolenke s maloletým C., poberala rodičovský príspevok vo výške cca 214,- Eur mesačne, v čase posledného rozhodovania súdu vo veci samej bola zamestnaná u zamestnávateľa I., A.. A. J. A. s priemerným čistým mesačným príjmom 748,56 Eur, poberala rodinné prídavky na maloleté deti a uplatňovala si na nich daňový bonus, žila v spoločnej domácnosti s maloletými deťmi a svojim zamestnaným partnerom K. L. v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je jej partner. Aktuálne je naďalej zamestnaná u zamestnávateľa I., A.. A. J. A. s priemerným čistým mesačným príjmom 846,78 Eur, pobera rodinné prídavky na dve maloleté deti vo výške 60,- Eur a uplatňuje si na nich daňový bonus, žije v spoločnej domácnosti s maloletými deťmi a svojim zamestnaným partnerom K. L. v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je jej partner. Otec maloletých detí bol v čase začatia konania zamestnaný u zamestnávateľa B. I. A., A. H. A., M. s priemerným čistým mesačným príjmom 1.385,36 Eur, poberal rodinné prídavky na maloleté deti (do času ich zverenia matke neodkladným opatrením súdu), v čase posledného rozhodovania súdu vo veci

samej bol naďalej zamestnaný u toho istého zamestnávateľa s priemerným čistým mesačným príjmom 1.943,43 Eur, žil sám v rodinnom dome, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rodičov maloletých detí. Aktuálne je naďalej zamestnaný u toho istého zamestnávateľa s priemerným čistým mesačným príjmom 1.996,13 Eur, v čase, keď nepracuje žije spolu so svojou partnerkou a ich maloletým dieťaťom v rodinnom dome, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rodičov maloletých detí. Jeho partnerka je toho času na materskej dovolenke, poberá príspevok vo výške 1.025,- Eur a prídavok na maloleté dieťa vo výške 30,- Eur.

4. Vzhľadom na takto vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že návrh matky na určenie výživného na maloleté deti je dôvodný a je potrebné určiť výživné na maloleté deti, nakoľko ich rodičia spolu nežijú od apríla 2018, kedy sa matka spolu s maloletými deťmi pre vzájomné nezhody s manželom, otcom maloletých detí odsťahovala zo spoločnej domácnosti.

5. Súd pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal jednak z veku a odôvodnených potrieb maloletých detí, a jednak z možností, schopností a majetkových pomerov oboch rodičov a výživné zo strany otca na maloleté deti v súlade s návrhom matky určil odo dňa podania návrhu, t. j. od 4.5.2018. Výživné na maloletého B. súd určil sumou 170,- Eur mesačne (maloletý B. mal v čase začatia konania 6 rokov a 2 mesiace, navštevoval materskú školu, v 9/2018 mal nastúpiť do 1. ročníka základnej školy) a od 1.9.2021 sumou 200,- Eur mesačne (od septembra 2021 nastúpil maloletý B. do 4. ročníka základnej školy) a od 1.9.2022 sumou 230,- Eur (od septembra 2022 nastúpil maloletý B. na druhý stupeň základnej školy do 5. ročníka). Výživné na maloletého C. súd určil sumou 150,- Eur mesačne (maloletý C. mal v čase začatia konania 3 roky a 0 mesiacov, nachádzal sa v celodennej osobnej starostlivosti svojej matky, v 9/2018 mal nastúpiť do materskej školy) a od 1.9.2021 sumou 180,- Eur mesačne (od septembra 2021 nastúpil maloletý C. do 1. ročníka základnej školy) a od 1.9.2022 sumou 210,- Eur mesačne (od septembra 2022 nastúpil maloletý C. do 2. ročníka základnej školy), t. j. na obe deti spolu 320,- Eur mesačne, resp. od septembra 2021 spolu 380,- Eur mesačne a od septembra 2022 spolu 440,- Eur mesačne, nakoľko túto sumu považoval za adekvátnu vzhľadom na odôvodnené potreby maloletých detí, ktoré súd považoval za veku primerané, keďže obe sú zdravé, pričom od septembra 2019 u maloletých detí súd okrem toho, že prihliadol na skutočnosť, že od začatia konania sú maloleté deti staršie o 4 roky a 8 mesiacov, uplatnil aj tzv. valorizačnú klauzulu v zmysle § 78 ods. 3 ZR a prihliadol na vývoj životných nákladov. Súd pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal okrem odôvodnených potrieb maloletých detí aj z možností a schopností ich otca, ako výživou povinného rodiča, ktorému maloleté deti neboli zverené do osobnej starostlivosti, prihliadol na jeho príjem zo zamestnania u zamestnávateľa A. H. A., M. vo výške 1.385,36 Eur za obdobie od 7/2017 do 6/2018, resp. vo výške 1.668,18 Eur za obdobie 10/2019 do 8/2020, vo výške 1.943,43 Eur za obdobie od 7/2020 do 6/2021 a vo výške 1.996,13 Eur za obdobie od 1/2022 do 12/2022, ako aj ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej je možné postihnúť príjem povinného rodiča približne v rozsahu 25 % - 30 % na plnenie všetkých jeho vyživovacích povinností s prihliadnutím na osobitosti daného prípadu, čo v danom prípade u otca pri jeho posudzovaných príjmoch predstavuje rozpätie súm 346,- až 415,- Eur mesačne (príjem 1.385,36 Eur), resp. rozpätie súm 485,- až 583,- Eur mesačne (príjem 1.943,40 Eur) a rozpätie súm 499,- až 599,- Eur mesačne (príjem 1.996,13 Eur). Čo sa týka ďalšej vyživovacej povinnosti otca maloletých detí, na ktoré poukázal v rámci konania ohľadom pribudnutia ďalšieho maloletého dieťaťa, ktoré sa narodilo v decembri 2022, súd považuje za potrebné uviesť, že síce na túto vyživovaciu povinnosť prihliadal, avšak nie v takom rozsahu, že by to mohlo zmodifikovať jeho vyživovaciu povinnosť a tak znížiť výživné na staršie maloleté deti, ktoré pochádzajú z manželstva, pretože otec si musel byť vedomý svojich vyživovacích povinností, pričom pribudnutie ďalšej vyživovacej povinnosti nemôže byť na úkor jeho skorších vyživovacích povinností. Súd má za to, že otec maloletých detí zo svojho priemerného príjmu je schopný platiť výživné v súdom určenej výške, ktorá je v súlade aj s ustálenou súdnu praxou. Na námietky otca, že je potrebné zohľadniť aj jeho vyživovaciu povinnosť k jeho aktuálnej partnerke, súd stotožňujúc sa s vyjadrením právnej zástupkyne matky neprihliadol, pretože jeho partnerka čiastočne žije s otcom maloletých detí v spoločnej domácnosti v čase, keď tento nevykonáva prácu a má svoj vlastný príjem z materského príspevku vo výške 1.025,- Eur, teda nie je výživou odkázaná na svojho partnera, otca maloletých detí. Zároveň návrh právneho zástupcu otca na vykonanie dôkazov pripojením súdnych spisov (sp. zn. 28P/2/2023, sp. zn. 21Pc/3/2023) súd zamietol s poukazom na už uvedené, keďže tieto konania neboli schopné ovplyvniť rozhodnutie súdu v týchto veciach, resp. boli pre meritórne rozhodnutie bez významu. Ohľadom na ďalšiu námietku otca, že je potrebné pri dlžnom výživnom započítať platbu 1.000,- Eur, ktoré boli uhradené spôsobom, že matka vybrala zo spoločného účtu 2.000,- Eur, z ktorých 1.000,- Eur by malo byť na výživné na maloleté deti, sa súd stotožnil s odôvodnením Krajského súdu v Trnave v konaní

pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení (uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 11CoP/78/2018 - 126 zo dňa 05.12.2018), kedy súd jednoznačne ustálil, že uvedené nemožno považovať za výživné na maloleté deti, nakoľko táto suma postačovala matke iba na cca sedem mesiacov (od apríla do októbra 2018) a je teda v záujme maloletých detí, aby súd určil otcovi vyživovaciu povinnosť. Čo sa týka vecných plnení otca, ktoré boli v skoršom rozhodnutí okresným súdu zohľadnené, súd riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu hodnotu týchto vecných plnení nezapočítal do dlžného výživného ako plnenie, pretože takéto plnenia v podobe darčiekov, ošatenia nemožno považovať za také, ktoré by znižovali dlh na výživnom na maloleté deti. Odvolací súd v rozhodnutí č.k. 26CoP/37/2022 - 1326 zo dňa 28.9.2022 jednoznačne uviedol, že vecné plnenia podľa súdnej praxe nemajú povahu výživného a preto sa o ich hodnotu dlh za minulé obdobie neznižuje. Súď ďalej poznamenáva, že vyživovacia povinnosť na maloleté deti pritom prináleží obom rodičom, t. j. nielen tomu rodičovi, ktorý deti nemá vo svojej osobnej starostlivosti, v tomto prípade je to otec, u matky je však táto povinnosť čiastočne vykompenzovaná práve osobnou starostlivosťou, ktorú maloletým deťom poskytuje. Pokiaľ otec prispeje na výživu maloletých detí, a to na maloletého B. mesačne sumou 170,- Eur/200,- Eur/230,- Eur, a matka prispeje polovicou, t. j. sumou 85,- Eur/100,- Eur/115,- Eur, nakoľko druhú polovicu kompenzuje osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa, a pripočíta sa k tomu aj príjem matky titulom prídavku a daňového bonusu na maloleté dieťa (spriemerovaný daňový bonus vyplácaný dvakrát ročne za 01/2022 až 06/2022 vo výške 87,20 Eur a za 07/2022 až 12/2022 vo výške 140,- Eur), tak na strane maloletého B. vznikne finančná čiastka na jeho výdavky vo výške 300,24 Eur/364,97 Eur/393,93 Eur mesačne (170/200/230 + 85/100/115 + 23,68/25,50/30 + 21,56/39,47/18,93), a pokiaľ otec prispeje na výživu maloletého C. mesačne sumou 150,- Eur/180,- Eur/210,- Eur, a matka prispeje polovicou, t. j. sumou 75,- Eur/90,- Eur/105,- Eur, nakoľko druhú polovicu kompenzuje osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa, a pripočíta sa k tomu aj príjem matky titulom prídavku a daňového bonusu na maloleté dieťa, tak na strane maloletého C. vznikne finančná čiastka na jeho výdavky vo výške 270,24 Eur/334,97 Eur/363,93 Eur mesačne (150/180/210 + 75/90/105 + 23,68/25,50/30 + 21,56/39,47/18,93), čím vznikne zatiaľ dostatok finančných prostriedkov na krytie osobných potrieb maloletých detí. Takto ustálená výška výživného podľa názoru súdu korešponduje aktuálnym potrebám maloletých detí a zodpovedá aj kritériám Zákona o rodine.

6. Súď určil výživné na maloleté deti zo strany otca v súlade s návrhom matky a to odo dňa podania návrhu matky, teda od 4.5.2018.

7. Nakoľko otcovi vznikol dlh na výživnom za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.553,80 Eur (aliquótna časť výživného za mesiac 5/2018 predstavuje 170,- Eur : 31 dní v mesiaci = 5,49 Eur/deň x 28 dní = 153,80 Eur + 170,- Eur/mesačne x 39 mesiacov (6/2018 až 8/2021) = 6.630,- Eur + 200,- Eur/mesačne x 12 mesiacov (9/2021 až 8/2022) = 2.400,- Eur + 230,- Eur/mesačne x 5 mesiacov (9/2022 až 1/2023) = 1.150,- Eur, spolu 10.333,80 Eur mínus otcom zaplatené výživné vo výške 5.780,- Eur (80,- Eur/mesačne x 37 mesiacov [1/2019 až 1/2022] = 2.960,- Eur + 60,- Eur dlžné výživné za 1/2022; 170,- Eur/mesačne x 12 mesiacov [2/2022 až 1/2023] = 2.040,- Eur + 720,- Eur dlžné výživné za 2/2022 až 1/2023 a na maloletého C. dlh vo výške 5.015,60 Eur, (aliquótna časť výživného za mesiac 5/2018 predstavuje 150,- Eur : 31 dní v mesiaci = 4,84 Eur/deň x 28 dní = 135,60 Eur + 150,- Eur/mesačne x 39 mesiacov (6/2018 až 8/2021) = 5.850,- Eur + 180,- Eur/mesačne x 12 mesiacov (9/2021 až 8/2022) = 2.400,- Eur + 210,- Eur/mesačne x 5 mesiacov (9/2022 až 1/2023) = 1.050,- Eur, spolu 9.435,60 Eur mínus otcom zaplatené výživné vo výške 4.420,- Eur (60,- Eur/mesačne x 37 mesiacov [1/2019 až 1/2022] = 2.220,- Eur + 40,- Eur dlžné výživné za 1/2022; 140,- Eur/mesačne x 12 mesiacov [2/2022 až 1/2023] = 1.680,- Eur + 480,- Eur dlžné výživné za 2/2022 až 1/2023, súď mu v súlade s ustanovením § 232 ods. 4 CSP vzhľadom na výšku dlhu povolil tento dlh zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplatenia, spolu s bežným výživným po právoplatnosti rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhod splátok.

8. O trovách konania súď rozhodol v súlade s ustanovením § 52 CMP v spojení s ustanovením § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. V časti opravného uznesenia uviedol, že vzhľadom k tomu, že pri vyhotovovaní predmetného rozsudku došlo k chybe v počítaní a z toho dôvodu súď vo výroku a odôvodnení nesprávne uviedol výšku dlžného

výživného na maloletého C., v zmysle citovaných ustanovení uvedenú chybu v počítaní opravil a vydal o tom opravné uznesenie.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletých navrhujúc jeho zmenu z dôvodu, že to z dôvodu, že Rozsudok v spojení s Uznesením ako rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a zároveň súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.09.2022 (č.k. 26CoP/37/2022 – 1326), ktorým predchádzajúci rozsudok prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v bode 22. odôvodnenia uviedol, že: „S poukazom na obsah doposiaľ vykonaného dokazovania odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie si povinnosť náležitého skúmania pomerov na strane otca nesplnil, pretože nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Pokiaľ ide o otcom deklarované pomery a špecifikáciu výdavkov, súd prvej inštancie vychádzal z čistého priemerného platu otca vo výške 1.943,46 Eur, aj keď v bode. 60 odôvodnenia rozsudku uvádza sumu „1.943,43 Eur“, pričom o tom, ako v prejednávanej veci prebiehalo súdne konanie, vrátane dokazovania, je možné usúdiť len z obsahu spisu, osobitne z obsahu zápisníc o súdnych pojednávaniach (§ 99 ods.1 CSP; § 188 ods.1 CSP), avšak ani jedna nepodáva, akým spôsobom mal byť vykonaný dôkaz, ktorý mal preukazovať príjem otca „1.943,46 Eur, resp. 1.943,43 Eur“. Odvolací súd má za to, že v prípade výpočtu výživného v zmysle zaužívanej súdnej praxe, čo i len 25 % z čistej mzdy predstavuje výživnú sumu 485,75 Eur, a vzhľadom na uvedené nie je zrejme ako súd prvej inštancie dospel k výške výživného 170 Eur mesačne (od 1.9.2021) na maloletého B. a k sume 140 Eur (od 1.9.2021) na maloletého C., nakoľko v uvedenom prípade by výživné na maloletých malo byť v priemere cca 242 Eur na každého maloletého s tým, že vzhľadom na vek maloletých detí je predpoklad ďalšieho zvyšovania výživného do budúcnosti a preto je potrebné ponechať priestor na ďalšie zmeny výšky výživného pri závažnejšej zmene pomerov v budúcnosti (napr. nástup na štúdium na strednej škole, na vysokej škole a pod.). Ako sám súd prvej inštancie uviedol, výživné na jedno maloleté dieťa sa určuje príjmom 25 až 30 % z čistej mzdy povinného rodiča, pričom ostatné výživné tvorí platba oprávneného rodiča, ktorého sa ostatok sumy výživného kompenzuje osobnou starostlivosťou. Súd prvej inštancie však uviedol, že výška výživného by mala tvoriť 1/2 z príjmu otca a 1/2 z príjmu matky, výška výživného musí byť posudzovaná tak, aby bola zložená z 2/3 príjmu povinného rodiča (v tomto konaní otca) a 1/3 oprávneného rodiča (v tomto prípade matky), nakoľko rozdiel oprávnený rodič kompenzuje osobnou starostlivosťou. Výživné má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami a teda ostatné výdavky pri posudzovaní výšky výživného sú až sekundárne. Súd prvej inštancie sám v bode 19. napadnutého rozsudku uviedol, že otec v období od 11/2008 do 10/2020 hradil výživné aj nad sumu 140 eur. Netreba zabúdať, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodiča, ktorá je primárne kritérium určenia výšky výživného a výška výdavkov na dieťa je až sekundárna, pričom dieťa má právo žiť takú materiálnu kvalitu života ako jeho rodič a preto súd je oprávnený ex offio priznať výšku výživného aj nad rámec návrhu oprávneného rodiča.“

11. Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení jednoznačne uviedol svoj právny názor, t.j. že výživné by malo predstavovať min. 25 % z čistej mzdy, a teda v priemere 242 Eur na každé z maloletých detí. Súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že sumu 320,- Eur (od začatia konania), sumu 380,- Eur (od 01.09.2021) a sumu 440,- Eur (od 01.09.2022) považoval za adekvátnu. Absolútne však nezohľadnil jednak skutočnosť, že v čase začatia konania bola matka maloletých detí na rodičovskej dovolenke, a teda s veľmi nízkym príjmom, ako ani postoj a výpočet odvolacieho súdu, podľa ktorého už v období od 01.09.2021 malo výživné predstavovať spolu sumu 485,75 Eur.

12. V nadväznosti na to, preto matka žiada, aby bola výška výživného prehodnotená s prihliadnutím na výšku príjmu povinného rodiča a životnú úroveň povinného rodiča ako jedny z najdôležitejších faktorov ovplyvňujúcich výšku výživného a žiada, aby bola výška výživného na maloletého B. a maloletého C. za obdobie od podania návrhu do 31.08.2021 určená v sume spolu 350,- Eur, a v sume spolu 485,- Eur od 01.09.2021 až do právoplatnosti rozsudku o rozvoze manželstva.

13. V nadväznosti na nesprávnu výšku výživného stanovenú súdom vo výroku I. rozsudku, považuje a týmto odvolaním napáda aj súvisiaci výrok II. rozsudku v spojení s uznesením, keďže výška dlžného výživného má byť v nadväznosti na vyššie výživné automaticky vyššia. Zároveň rozporuje a napáda aj skutočnosť, že súd prvej inštancie rozsudkom povolil otcovi uhrádzať dlžné výživné v splátkach po 80,- Eur na každé maloleté dieťa.

14. Otcov príjem predstavoval počas celého konania výšku, ktorá je vysoko nad priemerom na Slovensku. Taktiež mohol otec predpokladať, že výška výživného bude súdom stanovená vyššie ako tá, ktorú v priebehu konania uhradil. Mal teda dostatok času (najmä vzhľadom na dĺžku súdneho konania), aby sa pripravil na to, že bude zaviazaný douhradiť dlžné výživné.

15. Má za to, že v tejto súvislosti došlo nielen k nesprávnemu/neúplnému zisteniu skutočného stavu veci (t.j. že otec mal a má dostatok finančných prostriedkov na to, aby uhradil dlžné výživné naraz, prípadne v splátkach vyšších ako tie, ktoré boli určené súdom prvej inštancie), ale zároveň došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď nezohľadnil prvú vetu ustanovenia § 62 ods. 5 Zákona o rodine, v zmysle ktorej: „Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.“

16. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodovaciu prax súdov SR, napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktorý konštatoval, že „...vzhľadom k povahe prejednávanej veci, priznanému nároku, dĺžke rozhodovania o návrhu, nebolo by spravodlivé priznať výhodu splátok, prípadne dlhšiu lehotu splatnosti, nakoľko otcovi muselo byť zrejmé, že s pribúdajúcim vekom sa potreby maloletého zvyšujú a pri primeranej prezieravosti mohol a mal vytvárať úspory, pričom súdne rozhodnutie o určení rozsahu vyživovacej povinnosti mohol očakávať od začatia konania a je nepochybné, že ani matka pri uspokojovaní potrieb maloletého nebola zvýhodnená splátkami a musela tieto potreby uspokojovať postupne tak, ako vznikali a z hľadiska účelu, ktorému výživné slúži, je vhodné, aby dlžné výživné bolo zaplatené naraz, čo umožňuje lepšie využitie peňažných prostriedkov v prospech maloletého.“ S názorom súdu sa v plnej miere stotožňuje a má za to, že je plne aplikovateľný aj pre tento prípad.

17. Rozsudkom v spojení s Uznesením stanovená výška splátok vzhľadom na celkové sumy dlžného výživného spôsobuje, že otec bude uhrádzať dlžné výživné na maloletého B. viac ako 4 roky a 8 mesiacov a dlžné výživné na maloletého C. až takmer 5 rokov. Matka musela náklady na maloleté deti vynakladať v reálnom čase, pričom otec takto stanovenými splátkami získava v podstate „bezúročnú pôžičku“, a to na úkor svojich maloletých detí, ktorých záujem by mal byť prvoradým kritériom pri rozhodovaní súdu.

18. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podal odvolanie otec maloletých z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedol, že v rámci odôvodnenia uznesenia sa Krajský súd v Trnave vôbec nezmienal o tom, z akého dôvodu nie je odvolanie otca dôvodné a svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom nezodôvodnil. Odvolacie námietky otca z podaného odvolania zo dňa 15.02.2022 zostali bez riadneho rozhodnutia a odôvodnenia. Táto vada konania založená odvolacím súdom v predmetnom uznesení pretrváva a nebola odstránená ani následne súdom prvej inštancie v rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 24.01.2023, č.k. 12P/76/2018-1439, a otec nedostal relevantnú odpoveď na odvolacie námietky ani v následkom konaní a rozhodnutí súdu, ktoré je napadnuté týmto odvolaním. Poukázal na § 220 ods. 1 CSP, čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa otca maloletých detí je nevyhnutné, že ak v rámci súdnej praxe platia určité zásady pri určovaní výživného na maloleté deti, tieto by mali byť dodržiavané a nemali by byť nahrádzané výlučne paušalizáciou percentuálneho výpočtu z príjmu povinného rodiča ako to urobil odvolací súd v uznesení, č.k. 26CoP/37/2022-1326, ktorá aplikácia tak umožňuje, aby sa zameškané výživné stalo zárobkovou možnosťou matky maloletých detí. Vyživovaciu povinnosť na maloleté deti riadne plnil, aj nad rozsah výživného, čo vyplýva z obsahu spisu, a žiadal, aby sa súd prvej inštancie s týmito plneniami riadne vysporiadal, čo sa však nestalo, ani v rámci rozsudku Okresného súdu Galanta, č.k. 12P/76/2018-1207, ani v uznesení Krajského súdu v Trnave, č.k. 26CoP 37/2022-1326 a ani v poslednom rozsudku Okresného súdu Galanta, č.k. 12P 76/2018-1439, ktorý je napadnutý týmto odvolaním.

19. Skúmanie odôvodnených potrieb maloletých detí je podstatnou súčasťou vykonaného dokazovania, ktoré však za sporné obdobie od 04.05.2018 do 30.08.2022, v súdnom spise absentuje. Otec tiež uvádza, že od počiatku konania hradil výživné na maloleté deti v sume žiadanej matkou, alebo vo výške určenej súdmi, vydanými na návrh matky, teda nie je logicky možné, aby zameškané výživné vzniklo,

ak aj áno, nie vo výške určenej súdom v týmto odvolaní napadnutom rozsudku v znení opravného uznesenia. Otec uvádza, že v návrhu zo dňa 04.05.2018 žiadala určiť výživné na maloletého B. v sume 120 eur/mesačne a na mal. C. v sume 90 eur/mesačne, pričom v tomto návrhu súčasne matka uvádza, že ňou žiadané výživné zodpovedá potrebám maloletých detí a ich veku. Otec preto v tomto odvolaní namieta, že Okresný súd Galanta v rozsudku zo dňa 24.1.2023, č.k. 12P/76/2018-1439 určil výživné za obdobie od 4.5.2018 do 30.8.2022 bez toho, aby mal v spise vôbec zabezpečené akékoľvek výdavky matky na maloleté deti. Matka bližšie špecifikovala výdavky na maloleté deti iba v podaní zo dňa 19.01.2023, ako aktuálne výdavky na maloleté deti. Súd prvej inštancie tak nemal vykonané dokazovanie vo vzťahu k ust. § 75 ods. 1 zákona o rodine, keď nebolo vykonané dokazovanie k výdavkom maloletých detí za obdobie od 04.05.2018 do 30.08.2022, teda za obdobie, z ktorého vznikla otcovi povinnosť hradiť zameškané výživné, a nie je tak zrejmé, na základe čoho bolo súdom určené výživné vo výške vyššej ako jednak žiadala samotná matka v samotnom návrhu na začatie konania, a jednak vo výške vyššej ako v rozsudku, č.k. 12P/76/2018-1207. Otec maloletého dieťaťa má za to, že pokiaľ ide o vyhodnotenie oprávnených výdavkov na maloleté deti, je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný, a súd prvej inštancie ich posúdenie nevykonal, čo vyplýva z toho, že z odvolaním napadnutého rozsudku nie je možné ani zistiť aké výdavky považoval súd za oprávnené. Takéto znenie rozsudku podľa otca nespĺňa zákonné podmienky definované v ust. § 220 ods. 2 CSP, a už vôbec ho nie je možné považovať za presvedčivý.

20. Otec maloletých detí tiež namieta, súd prvej inštancie nezapočítal do zročného výživného sumu 2.000 eur, ktorú si matka zobrala zo spoločných prostriedkov zo spoločného účtu, pričom súd tak opakovane konal v priamom rozpore s názorom Krajského súdu v Trnave, v konaní sp. zn. 11CoP/78/2018. Otec maloletých detí tiež namieta, že súd prvej inštancie nezapočítal do zročného výživného hodnotu vecných plnení, ktoré otec v podaní zo dňa 03.09.2021, vyčíslil za obdobie od 04.05.2018 do 03.09.2021 na sumu 942,85 Eur a finančné plnenia priamo na účet matke v sume 326 Eur. Názor súdu prvej inštancie, že takéto vecné plnenia nie je možné podľa zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave, č.k. 26CoP 37/2022-1326 do zročného výživného započítať neobstojí, nakoľko je v priamom rozpore s rozhodnutím NS SR pod R 44/1966, podľa ktorého sa do zročného výživného nezapočítava hodnota príležitostných plnení povinného rodiča (najmä hodnota darčiekov na narodeniny, Vianoce a pod.). Otcom vydokladované výdavky nepredstavujú príležitostné plnenia, a súčasne ani z rozsudku súdu nie je možné zistiť, prečo ich súd za príležitostné výdavky považoval. Z obsahu spisu vyplýva, že otec za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 zaplatil na výživnom na maloleté deti sumu spolu sumu 1.000 Eur od 5/2018 do 12/2018 (peniaze z účtu, ktoré si matka zobrala započítané Krajským súdom v Trnave) a sumu 10.100 Eur od 1/2019 do 1/2023; spolu uhradené výživné na obidve deti ako bežné výživné od 05/2018 do 24.1.2023 je v sume 11.250 Eur. K tomu je potrebné pripočítať sumu 326 Eur, ako finančné plnenia poslané na účet matky nad rozsah výživného a sumu 942,85 Eur ako hodnotu vecných plnení. Otec tak spolu uhradil výživné na obidve deti v sume 12.368,85 Eur, ktorá mala byť súdom prvej inštancie zohľadnená. Z takto hradeného výživného na maloletého B. pripadá suma 6 854,43 Eur (t.j. od 5/2018 do 12/2018 v sume 500 Eur, od 1/2019 do 1/2022 v sume 80 Eur x 37 mesiacov = 2.960 Eur, od 2/2022 do 1/2023 v sume 170 Eur x 12 mesiacov = 2.040 Eur + zameškané v sume 60 Eur x 12 mesiacov = 720 Eur + 1 z hodnoty vecných plnení v sume 1 zo sumy 1.268,85 Eur = 634,43 Eur, a na maloletého C. pripadá suma 5.514,43 eur (t.k. 5/2018 do 12/2018 v sume 500 Eur, od 1/2019 do 1/2022 v sume 60 Eur x 37 mesiacov = 2.220 Eur, od 2/2022 do 1/2023 v sume 140 Eur x 12 mesiacov = 1.680 Eur + zameškané v sume 40 Eur x 12 mesiacov = 480 Eur + 1 z hodnoty vecných a finančných plnení v sume 1 zo sumy 1.268,85 Eur = 634,43 Eur, ktorá mal byť súdom správne zohľadnená. Na základe vyššie uvedených právnych a skutkových dôvodov, otec žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu v Galante č.k. 12P/76/2018-1439 zo dňa 24.1.2023 v znení opravného uznesenia zo dňa 06.02.2023, č.k. 12P/76/2018-1446 v odvolaní napadnutej časti zrušil, a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

21. K odvolaniu matky sa vyjadril otec. Zopakoval svoju argumentáciu uvádzanú vo svojom odvolaní. Uviedol tiež, že nakoľko dňom 10.03.2023 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 24.01.2023, č.k. 12P/742018-257, ktorým súd manželstvo rodičov maloletých detí rozviedol, a určil otcovi povinnosť prispievať po rozvode manželstva na výživu maloletého B. v sume 230,00 Eur/mesačne a na maloletého C. v sume 210,00 Eur/mesačne, teda určil úpravu výživného po rozvode manželstva, je otázka určenia výživného na základe odvolaním napadnutého rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 12P/76/2018-1439 v spojení s opravným uznesením, č.k. 12P/76/2018-1446, len otázkou zameškaného výživného za celé posudzované obdobie teda od 04.05.2018 podania návrhu (vo veci sp.

zn. 12P/76/2018, úprava práv a povinností rodičov do rozvodu manželstva) až do dňa 10.03.2023 (kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok o rozvode manželstva rodičov maloletých detí).

22. Otec nikdy nezanedbával svoju vyživovaciu povinnosť k mal. deťom a túto si riadne plnil, a preto rovnako nedôvodne je potrebné vnímať aj snahu matky o úhradu zročného výživného v jednej sume, ktorá by bola vzhľadom na príjmy otca likvidačná. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/101/2015 je „Zmyslom a účelom bežného výživného poskytovaného rodičom na základe povinnosti určenej ustanovením § 62 Zákona o rodine je pokrytie všetkých aktuálnych mesačných potrieb dieťaťa. Ide o vyjadrenie tzv. spotrebného charakteru bežného výživného. Súd preto určuje výživné v takej výške, ktorá bude zodpovedať preukázateľným mesačným výdavkom potrebným na uspokojenie potrieb dieťaťa bez toho, aby po ich uhradení vznikli ďalšie finančné rezervy. Inými slovami výživné nemá slúžiť na vytváranie peňažnej úspory určenej na budúce ešte neexistujúce výdavky dieťaťa, ale na jeho súčasnú „spotrebu“.

23. Súčasne nemôže obstať ani odvolacia námietka matky, že si mal otec vytvoriť rezervy na úhradu zročného výživného, a už vôbec nie, aby súdom prípadne určené zročné výživné niekoľko násobne prevyšovalo výživné žiadané matkou v podanom návrhu, pričom otec výživné na deti riadne plnil, a toto malo byť uhradené jednorazovo, a slúžilo ako zárobkový príjem matky. Otec v tejto súvislosti poukazuje na to, že priznať nárok na jednorazovú úhradu zameškaného výživného by bolo možné výlučne v prípade, ak by sa otec vyhýbal plneniu vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, alebo by si túto neplnil, prípadne meškal s úhradou výživného a pod. Súdna prax pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, vychádza z konkrétnych okolností prípadu. Je nutné prihliadnuť na osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť, dôvod vzniku dlhu na výživnom. Podľa otca je tak odvolanie matky aj v tomto bode, nedôvodné.

24. K odvolaniu otca sa vyjadrila matka. Zopakovala svoju argumentáciu v odvolaní. Uviedla, že výživné na jedno maloleté dieťa sa určuje príjmom 25 až 30 % z čistej mzdy povinného rodiča, pričom ostatné výživné tvorí platba oprávneného rodiča, ktorého sa zvyšok sumy výživného kompenzuje osobnou starostlivosťou. Súd prvej inštancie však uviedol, že výška výživného by malo tvoriť 1/2 z príjmu otca a 1/2 z príjmu matky, výška výživného musí byť posudzovaná tak, aby bola zložená z 2/3 príjmu povinného rodiča (v tomto konaní otca) a 1/3 oprávneného rodiča (v tomto prípade matky), nakoľko rozdiel oprávnený rodič kompenzuje osobnou starostlivosťou. Výživné má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami a teda ostatné výdavky pri posudzovaní výšky výživného sú až sekundárne. Súd prvej inštancie sám v bode 19. napadnutého rozsudku uviedol, že otec v období od 11/2008 do 10/2020 hradil výživné aj nad sumu 140 Eur. Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení jednoznačne uviedol svoj právny názor, t.j. že výživné by malo predstavovať min. 25 % z čistej mzdy, a teda v priemere 242 Eur na každé z maloletých detí. Má za to, že otec ako i súd prvej inštancie by mali rešpektovať prejavovaný právny názor odvolacieho súdu, nakoľko odklon od tohto názoru by spôsobil zmätočnosť a prekvapivé právne závery. Avšak má za to, že rozhodnutie KS Trnava zo dňa 28.09.2022 bolo riadne odôvodnené a spĺňalo všetky požadované atribúty. Matka rozhodne nesúhlasí s tým, aby otec konštatoval, že zameškané výživné sa stalo jej zárobkovou možnosťou, je to absurdné a osočujúce a najmä v prípade, keď otec uhradil vyslovene nízku výšku výživného na maloleté deti v rokoch 2018-2022 (na obe maloleté deti len v sume 140,-Eur), pričom v počiatočných rokoch bola matka maloletých na rodičovskej dovolenke s minimálnym príjmom pozostávajúcim len zo štátnych dávok, následne po ukončení rodičovskej dovolenky mala problém uplatniť sa na trhu práce a bola evidovaná na úrade práce a až následne sa jej podarilo zamestnať i to s nevysokým príjmom, avšak otec, ktorý žil sám v rodinnom dome patriacom do BSM, užíval auto, ktoré patrí do BSM (odmietal matke užívanie auta, pričom aj táto skutočnosť bránila matke nájsť si rýchlejšie a efektívnejšie zamestnanie) mal priemerný mesačný príjem netto cca od 1800-2000 Eur. Matka bola nútená si na náklady maloletých detí požičiavať od partnera a od rodinných príslušníkov.

25. Otec sa vo svojom odvolaní opiera o tú skutočnosť, že matka navrhovala v podaní zo dňa 04.05.2018 výživné na obe deti v sume 210,-Eur, avšak matka počas celého konania uvádzala, že chce aby deti mali životnú úroveň otca a aby súd rozhodol v zmysle možností a schopností otca. Otec matku maloletých detí počas celého manželstva klamal a tvrdil, že jeho čistý príjem je len v sume cca 1.100-1.200,- Eur. Čo sa týka nákladov matky na maloleté deti, tieto sú v spise riadne dokladané a dokumentované počas celého obdobia a súdu sú známe bežné každomesačné náklady maloletých detí z rozhodovacej praxe, a to aj bez dokladovania zo strany matky (strava, oblečenie, obuv, hygiena, drogeria, lieky pri bežnom ochorení, náklady prislúchajúce na dieťa na bývanie, atď.) Nesúhlasí so započítaním sumy 2.000 Eur, reps.1.000

Eur zo spoločného účtu, pretože argumentácia otca je dezinterpretáciou odôvodnenia rozhodnutia KS Trnava zo dňa 05.12.2018. Matka z uvedenej sumy hradila okrem iného i spoločné dlhy, ide o sumu, ktorá má byť predmetom vyporiadania BSM a rozhodne nemožno tvrdiť, že šlo o výživné zo strany otca.

26. Nesúhlasí so započítaním vecného plnenia a už vôbec nie v sume uvedenej otcom, pretože šlo zo strany otca o darčeky svojim deťom, príležitostné plnenia, boli to najmä sladkosti a hračky, nie úhrady na bežné náklady maloletých detí ako strava, ošatenie a obuv, lieky, náklady na bývanie, a pod. Otec kupoval čo sám uznal za vhodné, nie to čo bolo nevyhnutné alebo potrebné, a s úmyslom odpočítať si to z dlhu na výživnom.

27. K vyjadreniu otca sa matka vyjadrila tak, že sa pridrža svojho vyjadreniu k odvolaniu otca. Uviedla, že financovala výdavky z vlastných príjmov a z peňazí od jej partnera a rodinných príslušníkov, a to na úkor iných potrieb, či už domácnosti alebo seba. Matka peňažné prostriedky na výživu maloletých detí vynaložiť musela, a to v reálnom čase. Otec nielenže neplatil na výživu svojich maloletých detí dostatok peňazí, ale zároveň matke svojimi krokmi bránil v tom, aby získala vyšší príjem. Je v rozpore s dobrými mravmi, aby si otec zvyšoval svoju životnú úroveň tým, že ju znižoval svojim vlastným deťom. Otec maloletých detí vo vyjadrení uvádza, že výdavky maloletých nesmú byť paušalizované, čo je však absurdné – oprávnený rodič nemá reálnu možnosť preukázať každý jeden výdavok (napríklad na stravu, oblečenie a podobne). Takéto preukazovanie výdavkov je nielenže nehospodárne, ale aj neprímerane zaťažujúce či už oprávneného rodiča, ale aj súd.

28. K vyjadreniu matky sa vyjadril otec. Pridržiava sa svojho skoršieho vyjadrenia a ďalej uviedol, že žiadne omeškané výživné nevzniklo, a matka so svojou PZ opätovne zavádza súd nakoľko hradil stravné pre oboch synov v škole aj škôlke ako aj im plnohodnotne zabezpečoval ošatenie a hradil aj ďalšie výdavky ako napr. školské výlety, či potreby takže o deti som sa ako otec vždy staral aj napriek tomu, že od novembra 2018 im samotná matka zničila úplne vzťah s otcom aby následne profitovala na výživnom pre deti. Zároveň nie otec nevie preukázať výdavky, ktoré smerovali na zabezpečenie maloletých detí, ale matka uvádza úplne absurdné sumy, ako napr., že každý z chlapcov mesačne na stravu spotrebuje 200 Eur, keďže matka do dnešného dňa nepredložila a nijak nepreukázala tieto výdavky a nepredložila ich len z jedného dôvodu, jednoducho ich predložiť nedokáže. Matka maloletých detí sa stala dobrovoľne nezamestnanou čo riešil už OS Galanta a dobrovoľne nezamestnanou sa stala len z dôvodu, že matka miesto toho, aby používala zobraté peniaze zo spoločného účtu na výživu detí tak ako určil aj súd ona tieto finančné prostriedky minula pre seba. Matka veľmi agresívne zaútočila aj na sociálnu pracovníčku z OZ Tenenet, ktorá sa snažila pomôcť matke v hľadaní nového zamestnania a poskytla viacero ponúk z okolia bydliska matky. Rovnako sa snažil matke pomôcť v hľadaní zamestnania, avšak miesto toho, aby sa matka zamestnala, stala sa dobrovoľne nezamestnanou. Matka detí úmyselne nepracovala po rodičovskej dovolenke a momentálne úmyselne pracuje tak, aby dosahovala len minimálnu mzdu. Zároveň sa ohradzuje voči tvrdeniam PZ matky, že bránil v užívaní motorového vozidla, ktoré bolo v BSM.

29. Spoločne s matkou maloletých si vzal hypotekárny úver a matka detí je spoludlžníčkou takže od začiatku vedela o jeho zárobkových možnostiach. PZ matky tvrdí, že v spise sú zdokumentované všetky výdavky na maloleté deti, ktoré má, čo však nie je pravda, matka ich žiadnym spôsobom nikdy neoverila a nezdokladovala. Zároveň KS Trnava dňa 05.12.2018 rozhodol, že matka má poskytnuté finančné prostriedky 2.000 eur, resp. 1.000 Eur čo sama matka predsa prehlásila, že ich použije na uspokojovanie potrieb detí. Okrem toho matka žiadne spoločné dlhy nikdy neplatila za otca, nakoľko jediný spoločný dlh je hypotekárny úver a ten platí len on. Je nespochybniteľné, že im uhradil kompletne oblečenie aj obuv, hradil obedy v školách a škôlke, prispieval na školské výlety a pod. a mimo to aj nosil drobné darčeky, ale aj hodnotné dary ako napr. smart hodinky, kolobežky, prispieval na bicykel a pod. Zároveň matka vo svojom podaní tvrdí, že chcela, aby jej deti mali životnú úroveň otca, no a preto im ako matka už od roku 2018 zakázala akýkoľvek kontakt s otcom takže je evidentné, že matke ide len o to, aby aj naďalej brala peniaze určené na deti a mýňala ich na uspokojovanie vlastných potrieb.

30. K vyjadreniu otca sa vyjadrila matka. Uviedla, že, otec v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už mal otec maloletých detí ďalšiu vyživovaciu povinnosť, nič na tom nemenia ani súdne rozhodnutia doložené otcom. Otec maloletých detí žil a žije v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, aktuálne snúbenicou a matkou syna B.. Toto potvrdil aj kolíznej opatrovníčke pred pojednávaním, ktoré sa uskutočnilo 24.01.2023, o čom bola vyhotovená a súdu predložená správa z prešetrených pomerov.

24.04.2023 súd vydal pre p. A. potrebné uznesenie o vyživovacej povinnosti voči p. N., pričom má za to, že neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie v konaní, keďže spolu tvoria pár a žijú v spoločnej domácnosti. E. A. po dohode s p. N. jej posielala mesačne výživné na B. v sume 130 Eur a tiež výživné na ňu ako nevydatú matku v sume 120 Eur, a pritom spolu chodia na výlety, žijú spolu a plánujú svadbu. Otec má financie na dovolenku pri mori so svojou snúbenicou a ich synom, pričom svojim deťom z manželstva nechce uhradiť ani len to zameškané výživné v sume v akej na ňu majú nárok, aby aj oni mohli ísť na dovolenku pri mori. Otec sa sám pred svojimi synmi vyjadril, že so svojou rodinou pravidelne chodí na výlety, čo tiež iste stojí nemalé finančné prostriedky. Otec kúpil svojej partnerke snubný prsteň (z drahého kovu), pripravuje svadbu a v neposlednom rade kúpil nové auto. Matka má za to, že i vzniknutý dlh na výživnom je otec schopný splatiť jednorazovo prípadne v 2 splátkach.

31. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) Civilného mimosporového poriadku), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „Civilný sporový poriadok“), oprávnenými osobami matkou aj otcom (§ 359 Civilného sporového poriadku a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), postupom tak, že na úradnej tabuli odvolacieho súdu oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie matky a otca v časti určenia vyživovacej povinnosti nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto časti vecne správny, avšak v napadnutej časti zročného výživného je dôvodné ho zmeniť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

32. V poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 12P/76/2018 - 1207 zo dňa 18. januára 2022 súd prvej inštancie výrokom I. maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia majú právo maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach, výrokom II. otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého B. počnúc od 04.05.2018 sumou 120 Eur mesačne a od 01.09.2021 sumou 170 Eur mesačne, na výživu maloletého C. prispievať počnúc od 04.05.2018 sumou 90 Eur mesačne a od 01.09.2021 sumou 140 Eur mesačne, kde výživné je splatné u oboch detí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí, výrokom III. dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 18.11.2022 na maloletého B. vo výške 2.043,93 Eur a na maloletého C. vo výške 1.437,05 Eur, súd povolil otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 60 Eur a na maloletého C. po 40 Eur až do zaplatenia spolu s bežným výživným, po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok, výrokom IV. otcovi upravil styk s maloletými každý utorok od 16.00 hod. do 18.00 hod., každý páry kalendárny týždeň v sobotu od 9.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 16.00 hod. s tým, že otec si maloleté deti v určený čas prevezme pred bydliskom matky a po skočení styku maloleté deti matke v určený čas na tom istom mieste vráti. Matka je povinná maloleté deti na stretnutie s otcom riadne pripraviť a otcovi styk umožniť. Obaja rodičia sú povinní v prípade, že sa styk zo závažných dôvodov nebude môcť realizovať, oznámiť túto skutočnosť druhému rodičovi bezodkladne, najneskôr 24 hodín pred určeným začiatkom styku, výrokom V. rodičom maloletých detí nariadil výchovné opatrenie, ktoré spočíva v ich povinnosti podrobiť sa psychologickému poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta a to na obdobie 6 (šesť) mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, výrokom VI. matke maloletých detí uložil povinnosť nahradiť Slovenskej republike prostredníctvom Okresného súdu Galanta titulom trov náhrady štátu sumu 365,83 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom VII. otcovi maloletých detí uložil povinnosť nahradiť Slovenskej republike prostredníctvom Okresného súdu Galanta titulom trov náhrady štátu sumu 365,83 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom VIII. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

33. Na základe odvolania matky a i otca odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. a v závislom výroku VIII. zrušil a vec mu vrátil v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd mal za to, že v odôvodnení rozsudku nie sú uvedené

komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave vo vzťahu ako k určeniu výživného tak aj závislého výroku o zročnom výživnom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé pre rozhodnutie súdu v napadnutých výrokoch relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k takémuto spôsobu rozhodnutia. Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci vo vzťahu k napadnutým výrokom, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, bez odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

34. Konštatoval, že súd prvej inštancie si povinnosť náležitého skúmania pomerov na strane otca nespĺnil, pretože nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Uviedol, že v prípade výpočtu výživného v zmysle zaužívanej súdnej praxe, čo i len 25 % z čistej mzdy predstavuje výživné sumu 485,75 eur, a vzhľadom na uvedené nie je zrejmé ako súd prvej inštancie dospel k výške výživného 170 eur mesačne (od 1.9.2021) na maloletého B. a k sume 140 eur (od 1.9.2021) na maloletého C., nakoľko v uvedenom prípade by výživné na maloletých malo byť v priemere cca 242 eur na každého maloletého s tým, že vzhľadom na vek maloletých detí je predpoklad ďalšieho zvyšovania výživného do budúcnosti, a preto je potrebné ponechať priestor na ďalšie zmeny výšky výživného pri závažnejšej zmene pomerov v budúcnosti (napr. nástup na štúdium na strednej škole, na vysokej škole a pod.). Ako sám súd prvej inštancie uviedol, výživné na jedno maloleté dieťa sa určuje príjmom 25 až 30 % z čistej mzdy povinného rodiča, pričom ostatné výživné tvorí platba oprávneného rodiča, ktorého sa ostatok sumy výživného kompenzuje osobnou starostlivosťou. Výživné má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami a teda ostatné výdavky pri posudzovaní výšky výživného sú až sekundárne. Súd prvej inštancie sám v bode 19. napadnutého rozsudku uviedol, že otec v období od 11/2008 do 10/2020 hradil výživné aj nad sumu 140 eur. Netreba zabúdať, že dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni rodiča, ktorá je primárne kritérium určenia výšky výživného a výška výdavkov na dieťa je až sekundárna, pričom dieťa má právo žiť takú materiálnu kvalitu života ako jeho rodič a preto súd je oprávnený ex offo priznať výšku výživného aj nad rámec návrhu oprávneného rodiča.

35. V časti dlžného výživného vo veci dlžného výživného (výrok III.) odvolací súd mal za to, že vecné plnenia uvádzané súdom prvej inštancie podľa súdnej praxe nemajú povahu výživného a preto sa o ich hodnotu dlh za minulé obdobie neznižuje. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať na dobu troch rokov spätne, ktoré sa počítajú odo dňa začatia konania, bez ohľadu na to, či konanie bolo začaté na návrh, alebo z úradnej povinnosti. Zákon o rodine doplnil do normatívneho textu podmienku existencie dôvodov hodného osobitného zreteľa, pri existencii ktorých súd posudzuje skutočný stav, aký existoval v minulosti.

36. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo určenie výživného a zročného výživného otcovi na maloletého B. a C. na základe návrhu matky maloletých.

37. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola otcovi určená povinnosť prispievať na výživu maloletého B. počnúc od 04.05.2018 sumou 170,- Eur mesačne, od 01.09.2021 sumou 200,- Eur mesačne a od 01.09.2022 sumou 230,- Eur mesačne, na výživu maloletého C. je povinný prispievať počnúc od 04.05.2018 sumou 150,- Eur mesačne, od 01.09.2021 sumou 180,- Eur mesačne a od 01.09.2022 sumou 210,- Eur mesačne, kde výživné je splatné u oboch detí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí a zároveň výrokom II. rozhodol o dlžnom výživnom tak, že dlžné výživné za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 na maloletého B. vo výške 4.553,80 Eur a na maloletého C. vo výške 4.775,60 Eur súd povoľuje otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach na maloletého B. po 80,- Eur a na maloletého C. po 80,- Eur až do zaplatenia spolu s bežným výživným po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletých detí pod hrozbou straty výhody splátok.

38. Matka maloletých detí v odvolaní namietala to, že súd mal rozhodnúť v zmysle aplikačnej praxe a určiť výživné vo výške 25 až 30% z príjmu otca, zároveň poukázala na životnú úroveň otca a na tú skutočnosť, že v čase začatia konania bola na materskej dovolenke. Namietala taktiež nesprávnu výšku zročného výživného s ohľadom na nesprávne určenú výšku výživného a povolenie splátok otcovi. Otec maloletých detí v odvolaní namietal, že pri určovaní výživného by sa nemalo vychádzať z paušalizácie

percentuálneho výpočtu z príjmu povinného rodiča, skúmanie potrieb maloletých detí absentuje za obdobie od 004.05.2018 do 30.08.2022 a pokiaľ ide o vyhodnotenie oprávnených výdavkov na maloleté deti je rozsudok nepreskúmateľný a nie je zrejmé, na základe čoho bolo určené výživné vyššie než požadovala matka v samotnom návrhu, od počiatku hradil výživné na maloleté deti a preto nemôže mať zameškané výživné. Namietajú aj nezapočítanie sumy 2.000 eur, ktorú si zobrala matka zo spoločných prostriedkov a hodnotu vecných plnení, keď podľa neho nejde o príležitostné plnenia a nezapočítanie finančného plnenia na účet matky.

39. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre posúdenie dôvodnosti návrhu matky na určenie výživného a zročného výživného otcovi na maloleté deti. Berúc však do úvahy jednak dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ako aj argumentáciu matky a otca v podanom odvolaní, dospel odvolací súd k čiastočne odlišnému právnomu posúdeniu otázky priznania zročného výživného. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné vo veci nariadiť pojednávanie a opakovať, resp. dopĺňať dokazovanie.

40. Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. 6) Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

41. Podľa § 62 ods. 1, 2, 4 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.(1) Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.(2) Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.(4)

42. Podľa § 65 ods. 1 Zákona o rodine, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti alebo schváli ich dohodu o výške výživného.

43. Podľa § 75 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

44. Podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

45. Konkrétne výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane výživou povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Vo všeobecnosti možno za odôvodnené (opodstatnené) potreby z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti považovať náklady spojené s výživou, ošatením, bývaním, starostlivosťou o zdravie, ako aj náklady súvisiace so vzdelaním, výchovou, kultúrnym a športovým vyžitím a záujmami. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Rámec odôvodnených potrieb sa súčasne so zmenenými ekonomickými pomermi a nárastom spotreby rozširuje. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciu povinnosť iných povinných voči týmto osobám.

46. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery.

47. V súvislosti s určením výšky výživného odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, z ktorého vyplynulo, že maloleté deti pochádzajú z manželského vzťahu rodičov, ktorí od apríla 2018 nežijú v spoločnej domácnosti, odkedy sa maloleté deti nachádzajú v osobnej starostlivosti matky, ktorá im zabezpečuje riadnu starostlivosť, sú vo všeobecnosti zdravé, výdavky na ich život sú bežné, veku primerané. Otcovi maloletých detí od začiatku konania pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť vo vzťahu k maloletému synovi B.. Matka v čase začatia konania bola na materskej dovolenke s maloletým C., poberala rodičovský príspevok vo výške cca 214,- Eur mesačne, v čase posledného rozhodovania súdu vo veci samej bola zamestnaná u zamestnávateľa I., A.. A. J. A. s priemerným čistým mesačným príjmom 748,56 Eur, poberala rodinné prídavky na maloleté deti a uplatňovala si na nich daňový bonus, žila v spoločnej domácnosti s maloletými deťmi a svojim zamestnaným partnerom K. L. v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je jej partner. V čase rozhodnutia súdom prvej inštancie bola i naďalej zamestnaná u zamestnávateľa I., A.. A. J. A. s priemerným čistým mesačným príjmom 846,78 Eur, poberala rodinné prídavky na dve maloleté deti vo výške 60,- Eur a uplatňovala si na nich daňový bonus, žila v spoločnej domácnosti s maloletými deťmi a svojim zamestnaným partnerom K. L. v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je jej partner. Otec maloletých detí bol v čase začatia konania zamestnaný u zamestnávateľa B. I. A., A. H. A., M. s priemerným čistým mesačným príjmom 1.385,36 Eur, poberal rodinné prídavky na maloleté deti (do času ich zverenia matke neodkladným opatrením súdu), v čase posledného rozhodovania súdu vo veci samej bol naďalej zamestnaný u toho istého zamestnávateľa s priemerným čistým mesačným príjmom 1.943,43 Eur, žil sám v rodinnom dome, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rodičov maloletých detí. V čase rozhodnutia súdom prvej inštancie bol i naďalej zamestnaný u toho istého zamestnávateľa s priemerným čistým mesačným príjmom 1.996,13 Eur, v čase, keď nepracoval žil spolu so svojou partnerkou a ich maloletým dieťaťom v rodinnom dome, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rodičov maloletých detí. Jeho partnerka v tom v čase bola na materskej dovolenke, poberala príspevok vo výške 1.025,- Eur a prídavok na maloleté dieťa vo výške 30,- Eur.

48. Na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 12P/74/2018 bolo vedené konanie o rozvod manželstva, keď v predmetnom konaní bol dňa 24.01.2023 vyhlásený rozsudok, ktorým bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, maloleté deti boli na čas po rozvode zverené do osobnej starostlivosti matky, otec bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého B. sumou 230,- Eur mesačne a na výživu maloletého C. sumou 210,- Eur mesačne, kde výživné je splatné u oboch detí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí, počnúc dňom právoplatnosti výroku o rozvode manželstva a styk otca s maloletými deťmi bol upravený tak, že tento je oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi každú stredu od 16,00 hod. do 18,00 hod., každý páry kalendárny týždeň v sobotu od 9,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 16,00 hod. s tým, že otec si maloleté deti v určený čas prevezme pred bydliskom matky a po skončení styku maloleté deti matke v určený čas na tom istom mieste vráti. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 10.03.2023.

49. K odvolacím námietkam matky ohľadom toho, že súd prvej inštancie neprihliadol na to, že v čase začatia konania bola na rodičovskej dovolenke odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na toto skutočnosť prihliadal, nakoľko mu bola známa (bod 32. rozsudku). Konanie sa na súde prvej inštancie začalo 04.05.2018 a ako vyplýva z obsahu spisu od 27.05.2018 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie, keď obaja rodičia poukazovali na tú skutočnosť, že súd mal vychádzať z aplikačnej praxe pri určení výživného v tom, že malo byť určené vo výške 25 až 30% z príjmu otca, na strane druhej otec poukazoval na to, že v rámci súdnej praxe platia určité zásady pri určovaní výživného a nemali by byť nahrádzané paušalizáciou percentuálneho výpočtu z príjmu povinného rodiča.

50. K vyššie uvedeným námietkam odvolací súd poukazuje na to, že pri určovaní výživného nemožno uplatňovať striktné mechanický výpočet v duchu, že pokiaľ povinný rodič má dvojnásobný príjem oproti druhému rodičovi, je povinný prispievať na výživu dieťaťa dvojnásobne viac. Ako jeden zo spôsobov určenia výšky vyživovacej povinnosti je určenie výšky ako percento z príjmu povinného, avšak neplatí to automaticky. Uvedené slúži iba ako pomôcka pri určení výšky výživného, po zohľadnení individuálnych okolností prípadu. Potreby musia byť vždy opodstatnené a rozsah potrieb dieťaťa závisí vo všeobecnosti od veku, duševnej a fyzickej vyspelosti, schopností, zdravotného stavu, záujmov, nadania, talentu, vzdelania, od formy prípravy na budúce povolanie. Navyše odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že pri deťoch od narodenia do ukončenia ZŠ sa zväčša určuje výživné vo výške max. 20% z príjmu, preto ak ide o dieťa, ktoré navštevuje MŠ je výživné nižšie, samozrejme po zohľadnení ďalších relevantných okolností, na ktoré prihliadol i súd prvej inštancie.

51. Takáto výška výživného zodpovedá zaužívanej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu, podľa ktorej výživné, ktoré hradí povinný rodič, by malo predstavovať 20 % - 30 % jeho čistého príjmu na všetky ním vyživované osoby (por. napr. rozhodnutia č. k. 11CoP/50/2021 z 30. novembra 2021, č. k. 26CoP/26/2021 z 19. mája 2021, č. k. 24CoP/64/2020 z 10. marca 2021, č. k. 23CoP/87/2018 z 20. mája 2019). Rozhodovanie v súlade s ustálenou judikatúrou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP.

52. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie na tieto skutočnosti aj prihliadol a zohľadnil a individuálne okolnosti prípadu. Matka maloletých hoci v čase začatia konania bola na rodičovskej dovolenke, od 27.05.2018 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 34. vychádzal pri určení vyživovacej povinnosti nielen z odôvodnených potrieb maloletých detí, ale aj z možností, schopností a majetkových pomerov oboch rodičov. K odôvodneným potrebám a k nevykonanému dokazovaniu odvolací súd uvádza, že matka vyčíslila odôvodnené potreby maloletých detí, pričom pod odôvodnenými potrebami môže ich finančnú náročnosť odvodzovať všeobecne od veku dieťaťa. Súd prvej inštancie pri určení výživného vychádzal z toho, že maloletý B. mal v čase začatia konania 6 rokov a 2 mesiace, navštevoval materskú školu, v 9/2018 mal nastúpiť do 1. ročníka základnej školy) a od 01.09.2021 sumou 200,- Eur mesačne (od septembra 2021 nastúpil maloletý B. do 4. ročníka základnej školy) a od 01.09.2022 sumou 230,- Eur (od septembra 2022 nastúpil maloletý B. na druhý stupeň základnej školy do 5. ročníka). Výživné na maloletého C. súd určil sumou 150,- Eur mesačne (maloletý C. mal v čase začatia konania 3 roky a 0 mesiacov, nachádzal sa v celodennej osobnej starostlivosti svojej matky, v 9/2018 mal nastúpiť do materskej školy) a od 01.09.2021 sumou 180,- Eur mesačne (od septembra 2021 nastúpil maloletý C. do 1. ročníka základnej školy) a od 01.09.2022 sumou 210,- Eur mesačne (od septembra 2022 nastúpil maloletý C. do 2. ročníka základnej školy), t. j. na obe deti spolu 320,- Eur mesačne, resp. od septembra 2021 spolu 380,- Eur mesačne a od septembra 2022 spolu 440,- Eur mesačne, nakoľko túto sumu považoval za adekvátnu vzhľadom na odôvodnené potreby maloletých detí, ktoré súd považoval za veku primerané, keďže obe sú zdravé, pričom od septembra 2019 u maloletých detí súd okrem toho, že prihliadol na skutočnosť, že od začatia konania sú maloleté deti staršie o 4 roky a 8 mesiacov, uplatnil aj tzv. valorizačnú klauzulu v zmysle § 78 ods. 3 ZR a prihliadol na vývoj životných nákladov. Matka maloletých vyčíslila výdavky maloletých detí, pričom išlo o bežné výdavky, ktoré nie je potrebné preukazovať. Pokiaľ ide o tvrdenie matky maloletých detí, že otec žil a žije v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, aktuálne snúbenicou a matkou syna B., súd prvej inštancie vychádzal z toho, že partnerka otca maloletých detí čiastočne žije s otcom maloletých detí v spoločnej domácnosti v čase, keď tento nevykonáva prácu a má svoj vlastný príjem z materského príspevku vo výške 1.025,- Eur, teda nie je výživou odkázaná na svojho partnera. Skutočnosť tvrdená matkou preukázaná nebola a v súčasnosti, nakoľko konanie o rozvod manželstva je už právoplatne skončené je predmetné tvrdenie pre rozhodnutie vo veci nemajúce vplyv na samotné rozhodnutie.

53. Matka maloletých poukazovala na životnú úroveň otca, keď uvádzala, že nebolo zohľadnené to, že otec žije v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, chodia na dovolenky, kúpil jej prsteň z drahého kovu. Ani táto odvolacia námietka matky nebola dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku túto skutočnosť zohľadňoval, navyše tu treba poukázať na to, že súd prvej inštancie určil výživné iba na čas do právoplatnosti rozvodu manželstva. Ako vyplýva už vyššie, vo veci rozvodu manželstva bolo rozhodnuté dňa 24.01.2023, predmetné konanie je právoplatne skončené, preto odvolací súd neprihliadol na skutočnosti (ani dôkazy), ktoré nastali po právoplatnosti rozvodu manželstva, nakoľko sú pre toto konanie irelevantné. Rovnaká životná úroveň nespočíva v matematicky

rovnakom finančnom zabezpečení dieťaťa a rodiča a nie je možné predpokladať povinnosť rodičov dopriať deťom bez ďalšieho vyššiu životnú úroveň, akú majú alebo mali oni sami (bez ohľadom na výšku príjmu rodiny). Súd prvej inštancie zohľadnil pri určení výživného všetky zákonné kritériá, životná úroveň otca bola zohľadnená, súd ju odzrkadlil vo výške výživného a ako sám uviedol, zohľadnil aj jeho ďalšiu vyživovaciu povinnosť (maloleté dieťa narodené v decembri 2022), avšak nie natoľko, aby to bolo na úkor maloletého B. a C.. Matka maloletých neuviedla v čom konkrétne je životná úroveň otca vyššia, keď ako vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku hoci otec maloletých žil v rodinnom dome, ktorý patril do BSM, tento bude predmetom vyporiadania BSM a ona bývala so svojim partnerom v rodinnom dome, ktorý patrí jej partnerovi. Vyššiu životnú úroveň je možné vyvodzovať jedine z vyššieho príjmu otca maloletých, avšak táto skutočnosť bola zohľadnená ako je už vyššie uvedené, keď súd pri určení výživného vychádzal aj z príjmu otca maloletých. Z uvedeného dôvodu táto odvolacia námietka taktiež nie je dôvodná.

54. Otec namietal tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie ohľadom výdavkov maloletých detí a určil výživné za obdobie od 04.05.2018 do 30.8.2022 bez toho, aby mal v spise vôbec zabezpečené akékoľvek výdavky matky na maloleté deti. Matka bližšie špecifikovala výdavky na maloleté deti iba v podaní zo dňa 19.01.2023.

55. Ako vyplýva z obsahu spisu, súd prvej inštancie podaním zo dňa 14.06.2018 (č.l. 19) vyzval matku maloletých, aby predložila potvrdenie o návšteve školy, resp. predškolského zariadenia a aktuálne vyčíslenie mesačných príjmov a výdavkov, oznámenie o svojich osobných a majetkových pomeroch. Matka bližšie vyčísliła výdavky na maloleté deti podaním z 24.08.2020, a to výdavky, ktoré boli uvedené už v rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 107 z 18.01.2022 v bode 17, pričom otec tieto nesporoval a to ani v odvolaní voči tomuto rozsudku. Išlo iba o bežné výdavky, ktoré nie je potrebné dokazovať a hoci neboli matkou vyčíslené od podania návrhu, nejde o tak závažný nedostatok súdu prvej inštancie. Otec až na pojednávaní dňa 24.01.2023 namietal výšku výdavkov na stravu maloletých a sumu 200 eur na jedno maloleté dieťa považuje za neprimeranú. Súd prvej inštancie považoval matkou vyčíslené výdavky za primerané veku maloletých detí, zodpovedajúcich ich veku a potrebám vzhľadom na individuálnosť každého jedného dieťaťa, pričom boli zohľadňované bežné výdavky, nevymykajúce sa štandardu, nebolo potrebné, aby matka tieto preukazovala osobitnou formou (napr. nákupnými bločkami a pod.) a odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie. Takáto položka na stravu nie je neprimeraná, aj s ohľadom na ceny potravín a životnú úroveň, ktorú chcela matka maloletým zachovať.

56. Pokiaľ súd aj určil vyššie výživné, než matka svojim pôvodným návrhom požadovala, odvolací súd poukazuje na ust. § 40 CMP, kde súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, aj vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu. Keďže v danom prípade ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu (ide konanie starostlivosti súdu o maloletých - § 111 a nasl. CMP), súd nie je viazaný návrhom účastníkom uvedeným v návrhu na začatie konania.

57. Matka aj otec maloletých poukazovali zároveň aj na nesprávne určenú výšku zročného výživného, pričom matka v súvislosti nesprávne určenou výšku výživného. Otec namietal a poukazoval na to, že za obdobie od 04.05.2018 do 24.01.2023 zaplatil na výživnom na maloleté deti sumu 1.000 Eur od 5/2018 do 12/2018 (išlo o peniaze z účtu, ktoré si matka zobrala započítané Krajským súdom v Tmave) a sumu 10.100 Eur od 1/2019 do 1/2023; spolu uhradené výživné na obidve deti ako bežné výživné od 05/2018 do 24.1.2023 je v sume 11.250 Eur. K tomu je potrebné pripočítať sumu 326 Eur, ako finančné plnenia poslané na účet matky nad rozsah výživného a sumu 942,85 Eur ako hodnotu vecných plnení. Otec tak spolu uhradil výživné na obidve deti v sume 12.368,85 Eur, ktorá mala byť súdom prvej inštancie zohľadnená.

58. Pokiaľ ide určenie nedoplatku na výživnom, tu súd prvej inštancie uviedol akým spôsobom k výške dospel, odvolateľ jasne neuviedol, v čom súd prvej inštancie pochybil až na to, že nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie nezohľadnil vecné plnenia, ako aj finančné, ktorými prispel nad rozsah vyživovacej povinnosti a nezapočítal ani sumu 1.000 Eur, ktorú si matka pri odchode z domácnosti zobrala ako otcov podiel. Pokiaľ ide o vecné plnenia a finančné plnenia nad rozsah vyživovacej povinnosti, odvolací súd už vo svojom ostatnom rozhodnutí uviedol, že vecné plnenia uvádzané súdom prvej inštancie podľa súdnej praxe nemajú povahu výživného a preto sa o ich hodnotu dlh za minulé obdobie neznižuje. Otec si tieto vyčíslił na sumu 1.268,85 Eur, keď suma 326 Eur je suma, ktorá bola zaslaná nad rozsah finančných plnení v rámci bežného výživného a suma 942,85 Eur ako vecné plnenia. Matka k vecným plneniam uviedla, že išlo zväčša o sladkosti, hračky, oblečenie k meninám, narodeninám, vianociam

a pod.. Uvedené otec relevantne nevyvrátil a ani netvrdil, o aké vecné plnenia išlo (konkrétne a v danej výške). Ako vyplýva aj z právnej vety z rozhodnutia R44/1966: "Jestliže je určována vyživovací povinnost za dobu minulou, pak nesmí být opomenuto zjištění, jaké částky byly rodičem na výživném již poskytnuty, zda tyto částky odpovídaly hlediskům uvedeným v § 96 odst. 1 zák. o rod., zda rodič nepřispíval případně na výživu nezletilých dětí i jinak, např. naturálně, což by bylo nutno též zhodnotit. Přitom by ovšem bylo nutno uvážit, zda nešlo pouze o příležitostná plnění v době styku otce s dětmi, která by svou povahou nepřekračovala výdaje, jež nelze na výživné započítat proto, že šlo o běžné dárky, či jiná podobná plnění, která nesměřovala k uspokojování úvodněných potřeb nezletilých dětí...."Vzhľadom k vyššie uvedenému má odvolací súd za to, že vecné plnenia nemali charakter plnení, ktoré by mali uspokojovať odôvodnené potreby maloletých, preto má i odvolací súd za to, že súd prvej inštancie posúdil správne túto položku. Tu treba ešte doplniť aj vyjadrenie otca na pojednávaní dňa 18.01.2022 (č.l.1202), keď uviedol, že deťom zakúpil zimné bundy a obuv, čo nežiada zahrnúť do výživného a aj platby v školských zariadeniach pre maloletých tiež nežiada zohľadňovať. Medzi finančné výdavky, ktoré otec vynaložil nad rozsah výživného boli zahrnuté aj školské potreby, ale aj školné, darčeky, preto v kontexte vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že ani tieto plnenia nemali charakter, ktorý by bolo možné považovať za plnenia nahrádzajúce vyživovaciu povinnosť či už z dôvodu, že nešlo o plnenia, ktoré by smerovali k uspokojovaniu bežných potrieb alebo išlo skôr o príležitostné plnenia ako to napokon vyplýva aj z prehľadu týchto plnení (č.l. č.l. 1053- v sume 176 eur). Súd prvej inštancie preto postupoval správne pokiaľ tieto nezohľadnil.

59. Iný právny názor však má odvolací súd pokiaľ ide o sumu 1.000 Eur, ktoré otec maloletých žiadal započítať. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie KS v Trnave č.k. 11CoP 78/2018. Ako vyplýva z obsahu spisu, ale aj rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č. k. 11 CoP/78/2018-126 zo dňa 05.12.2018 matka maloletých detí opustila spoločnú domácnosť s otcom maloletých detí v apríli 2018, pričom si z domácnosti zobrala sumu 2.000 Eur, aby vykryla náklady na maloleté deti. Vzhľadom k tomu, že išlo o prostriedky patriace do BSM, je možné 1 z tejto sumy priznať otcovi maloletých detí. Aj odvolací súd vo svojom odôvodnení (bod 19.) uviedol, že „... I keď by sme pripustili, že spočiatku otec vyživovaciu povinnosť plnil (sumou 1.000 Eur), výživa detí je v súčasnosti a do budúcnosti ohrozená, keďže otec evidentne nemieni výživné platiť až do rozhodnutia súd vo veci rozvodu manželstva, pričom pri nastavení výšky výživného v nevyhnutnej miere ako je uvedené, suma 1.000 Eur postačovala matke cca 7 mesiacov...“ Odvolací súd za to, že suma 1.000 Eur (1/2 zo sumy 2.000 Eur), bola plnením na vyživovaciu povinnosť maloletých detí zo strany otca, hoci matka maloletých neskôr tvrdila, že z uvedenej sumy (zo sumy 2.000 Eur) hradila okrem iného i spoločné dlhy, ide o sumu, ktorá má byť predmetom vyporiadania BSM a rozhodne nemožno tvrdiť, že šlo o výživné zo strany otca.

60. Podľa § 232 ods. 1, 2, 3 a 4 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútenosti zákonnými prostriedkami.

61. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

62. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

63. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

64. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že lehotou na splnenie povinnosti uloženej v rozsudku je zásadne paričná lehota tri dni. Uvedené ustanovenia, ale súdu umožňujú, vzhľadom na osobitné okolnosti každého prípadu, určiť aj lehotu dlhšiu, prípadne určiť, že peňažné plnenie možno plniť v splátkach, pričom súd určuje zároveň výšku splátok a podmienky splatnosti, ako i to, že pri nedodržaní jednej splátky je hneď splatný celý zvyšok dlhu. Pre takéto rozhodnutie sa podľa súdnej praxe vyžaduje zistenie takých skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť presvedčivý záver súdu o tom, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni. Súd môže sám a nezávisle, i bez návrhu strany, uvážiť, či je toto povolenie uvedenej výhody vhodné so zreteľom na okolnosti danej veci. K hľadiskám, ktoré sú v

tomto smere významné, patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť povinného a v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, osobné pomery účastníkov, možnosť oprávneného domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a tiež skutočnosť, či by prípadné neplnenie stanovenej povinnosti v lehote troch dní nebolo v riešenom prípade pre povinného príliš ťaživé.

65. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že výška dlhu je dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie povolil zaplatiť dlžné výživné v splátkach. Avšak dĺžka splatnosti ročného výživného by pri výške splátok ďaleko prekračovala aplikačnú prax.

66. Výška ročného výživného 8.569,40 Eur, na ktorú bol otec zaviazaný zaplatiť v splátkach pri povinnosti platiť bežné výživné vo výške 440 Eur na obe maloleté deti, je okolnosť, na ktorú odvolací súd prihliadol a nebolo preukázané, že osobné pomery otca dovoľujú takúto sumu uhradiť jednorázovo, resp. v kratšej lehote. Odvolací súd dodáva, že v odôvodnených prípadoch aplikačná prax pripúšťa povolenie splátok, avšak za predpokladu, aby splnenie dlžného výživného nepresiahlo dobu 3 rokov, pričom pri splátkach vo výške 240- Eur mesačne na maloleté deti, tento predpoklad spĺňa.

67. K dôkazom predloženým v odvolacom konaní odvolací súd udáva, že tieto nemohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci, nakoľko s tvrdenými skutočnosťami majúcimi vplyv na rozhodnutie súdu sa už vysporiadal súd prvej inštancie a k ďalším aj z dôvodu, že súd vo veci rozvodu manželstva účastníkov rozhodol 24.01.2023, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10.03.2023 a predmetom konania bola úprava práv a povinností na čas do rozvodu manželstva.

68. V súvislosti s prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

69. Ďalšie argumenty účastníkov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu účastníkov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

70. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti (vo výroku I.) v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP a podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti ročného výživného (výrok II.) tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, keď mal za to, že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

71. V mimosporových konaniach upravených Civilným mimosporovým poriadkom platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil. Každý z účastníkov si sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. Civilný mimosporový poriadok pripúšťa výnimky. V prejednávanej veci nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z aplikácie ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku. O náhrade trov konania vzhľadom na vyššie uvedené teoretické východiská o nároku na náhradu trov konania, tak odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov tohto (prvoinštančného aj odvolacieho) konania.

72. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).